

starostenské moci zbaven úřadu rybníkáře pan Arkuss Dettor. Novým rybníkářem se stal pan Kutouš Králík z Veselého Kopečku. Troufám si domnívat, že se funkce svěřené zhostí mnohem lépe, než jeho předchůdce, a zbaví rybník vizáže páchnoucího kaliště.

15) Opilý chlap, který se připotácel na ocase družiny z poslední výpravy, byl vykázán z obce. O tomto individuu bych se zde nerad šířil blíže. Plně postačí, když svým trvalým pobytem pocítí vzdálenější místa a jiné krčmy.

16) Vzhledem k tomu, že jsem se ve svých volebních slibech zavázal dovést k uspokojivému výsledku záležitost se vznikem liscannorského znaku, požádal jsem znovu, a tentokrát jmenovitě starousedlíky - řídícího Getda Ruindorského a hrobníka Nebuče Kanimúru, aby mi předali své konečné a reprodukovatelné návrhy v barvách. Rád bych už celou věc smetl ze stolu a vyhlásil veřejné hlasování. Předem oběma pánům (i komukoli dalšímu) děkuji.

17) Lambard Tehalský konečně předložil plány svého domu. Jsem velmi rád, že tato vleklá záležitost doznala úspěšného závěru. Z rozhodnutí úřadu byla panu Tehalskému prominuta pokuta ve výši 3.000 zlatých. Ohledně nákrešů domu slečny Viky však mé hrozby trvají. Pokutu budu v plné výši požadovat a neobdržím-li vše potřebné do léta 1056, budu nucen přistoupit k vystěhování. Od tohoto kroku se nedám odradit, neboť má trpělivost dosáhla svých mezí.

18) Tímto oznamuji všem občanům Liscannoru, že byl dokončen územní plán obce. Vypracoval jsem ho na základě podkladů p. Darlena Moorheda a starostenské knihy. Jsem rád, že se mi podařilo splnit jedno z předsevzetí a chtěl bych tímto Darlenovi ze srdce poděkovat.

19) Attrien Moskytová nechala strhnout dům č.p.4, který byl v jejím vlastnictví, ale byl neobýván a nesloužil žádnému účelu.

20) Smutnou událostí se stalo úmrtí slečny Bilanky, bývalé wenarenské otrokyně, požívající pohostinství Longodonova domu. Skonala 5. ponovoroku na zápal plic. Tímto bych chtěl panu Dynimu, již podruhé v krátké době, za usedlíky vyjádřit hluboký zármutek.

21) Nyní bych chtěl přiblížit další úmrtí liscannorského obyvatele, tajemného Herberta

Álfheimského. Jelikož si lidé všimli, že Herbert dlouhý čas ze svého domu nevychází a zároveň na komíně je čepice sněhu, rozhodl jsem se za přítomnosti svědků - hrobníka a nového rybníkáře porušit domovní svobodu. Herberta jsme našli zhrouteného v plesnivém křesle a na kost zmrzlého. Všude vládl smrad a příšerný nepořádek starého zapšklého mládence. Také jsme si všimli, že zemřel přirozenou smrtí a vykašlával krvavé hleny. Pravděpodobně se zde jednalo o útok nějaké zlé epidemické choroby ze špíny, pravděpodobně tuberkulózy. Po tomto nanejvýš závažném zjištění jsme dům opustili. Jako starosta obce jsem se proto rozhodl vzít odpovědnost na sebe a dům zapálit. Na jaře, až opadnou sněhy, nechám na náklady obce celé nečisté místo zavézt čerstvou ornici a osít travou. To, že Herbert nebyl s úctou pochován na hřbitově, jak jsem slyšel nikomu příliš nevadí, neboť měl pověst podivína a vraha a s nikým se příliš nestýkal.

Matka Nifredil

Úryvek z knihy o NIFREDIL poskytl elf Šírkéz

.....
*Dech mrazivý i horký, dnes
Vlas má, však zelený jest*

*slzy její , modré, leží v širých dálkách
pro sestry vysoko, vyplakané v hádkách*

*Její kosti pevné, pod chodidly úpí
vsák pláč , ten milostiv je skrápí.*

.....

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru*

LYŠKÁNORA 43

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jan 1056 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Myšilove, starosto... * Prohlášení ke spoluobčanům *
* Služba * Novinky liscannorské * Matka Nifredil **

Motta tohoto čísla

*.....Jak známo, karzadenští trpaslíci jsou ty
největší sráči na světě...“*

Dyni Longodon

*.....Oheň uděláme až se setmí, aby nebyl vidět
čmoud...“*

Dyni Longodon

.....Když jdeme tím pitomým lesem...“

Klabzej Myšilov

Myšilove, starosto...

Myšilove, starosto,

dovol, abych upustil od formálního tónu, kterým jsem se k tobě obracel ve svojí žádosti a přešel do neformální řeči, kterou se na Tebe obracím jako na dlouholetého přítele, spoludruženika a ovšemže i starostu. Musím tedy v úvodu svého listu říci, že mě Tvá odpověď na můj list poněkud zarazila. V otázce občanství mé dcery jsem byl pevně přesvědčen o tom, že se rozhodně jí je udělit a očekával jsem, že převedení domu na dceru je pouze formální úřední úkon, za který jsem samozřejmě připraven zaplatit případné stanovené poplatky. Argument, že dcera nemůže v současné době rozumně nkládat jak s majetkem, tak s občanstvím, nemá, rozhlédneme-li se po vesnici, žádnou váhu. Její majetek budu samozřejmě až do doby její samostatnosti spravovat já, ovšem, jak se praví: „nevíš dne ani chvíle“. Je mým přáním, aby malá Anja měla jistotu v obci, kde je hrob její matky.

Chceš-li, dám Ti příklad.

Ožením se. Zapomenu na mou nebohou

Anju a ožením se. Žena mne za půl roku otráví tak šikovně, že jí nikdo nic nebude moci dokázat. Anja ostrouhá, neboť (teď omluv můj případný omyl) můj majetek se bude minimálně dělit napůl mezi jí a její macechu. V nejlepším případě. Takovychto příkladů by jistě bylo možno uvést více.

Dále považ, že posměch dětí „občanů“ přivandrovalé spolužačce také nemusí být nic pěkného.

Důvody, pro něž nemůžeš poskytnout občanství mně, alespoň rámcově chápu. Je mi jasné, že existují jistá úřední pravidla, jež jsou závazná pro všechny. Nebudu se tedy nyní vzdávat občanství Vranigostského a beru zpět svou žádost. V případě, že by se kdykoli v budoucnu úřední nařízení změnila a dvojí občanství by bylo povoleno, dej mi, prosím, ihned vědět. Nehodlám samozřejmě sedět na dvou židlích (Vranigostské a Liscannorské) a nehodlám zasypávat Vranigostskou noru, k níž jsem za ta léta přilnul a kde mám, než dostavím svůj nový dům, laboratoř. Těžko ale mohu ve své druhdy staromládecké noře vychovávat dceru. Nechci, aby z ní byla zanedbaná divoženka. Proto je nutné, abych s ní sdílel čas v Liscannoru, kde bude mít svoje vrstevníky a kde bude nablízku její kmotřenka a jiní odborníci na výchovu. Nechci se podceňovat, ale, ruku na srdce, na tenhle úkol sám nestačím. Bohově chraň, ne že bych nevěřil Aeddovi, sám si s výchovou dětí jistě užil, ale Liscannor podle mého názoru představuje pro Anju nejlepší perspektivu. Proto, do doby, než dosáhne věku, kdy bude moci sama vykročit do života, budu s ní trávit v Liscannoru tolik času, kolik jen to bude možné. Zároveň také proto, abych nezanedbával své nemovitosti na území obce. Doufám tedy, že můj pobyt na území Liscannoru bude vítán.

Rozhovořil jsem se trochu obsáhleji, než jsem měl v úmyslu, a tak se raději budu věnovat svojí - teď již nikoli žádosti, nýbrž prosbě.

Případá mi nemožné, aby jediný způsob, kterým by moje dcera mohla získat jak občanství, tak i majetek, byla moje smrt. Toto nařízení mi

Udýchaný desátník vběhl mezi sloupy. Na druhém konci sloupové síně stál mnich. Čekal na něj. Ruce skryté v rudém hedvábném rouchu měl svěšené podél těla a nevypadalo, že by byl ozbrojen. Usmíval se. V tom úsměvu bylo cosi důvěrného, leč káravého. Byl to úsměv kočky, která se konečně dočkala své myši. Chvilí na sebe tiše hleděli. Pak Hagenbard vytáhl meč a rozhodně vykročil k usmívajícímu se holohlavci.

"Ve jménu krále!", zahřměl. "Jste zatč...".

Mnich byl prostě rychlý.

"Tati", vykřikla holčička. "Táto, táto, už ses vrátil!". Obličej jí zářil štěstím. Rozeběhla se k Hagenbardovi a ručičkami se pověsila na jeho uniformu.

"Bětko!". Hagenbard nechápal, co se děje. Nedovedl si vysvětlit, jakým způsobem se ocitl v příkopu nurnské stoky, s roztrženou uniformou, bez čepice, avšak se svojí služební zbraní. Netušil, kde se mu vzala ta ohromná boule na hlavě, ale byl si jistý, že ve stoce musel ležet dosti dlouho, neboť už nebylo daleko do soumraku. V hlavě mu dost hučelo, a tak zamířil domů. Tam, k jeho překvapení, na něj čekala jeho dcera, kterou, pokud si pamatoval, měl někdo unést. Asi už je na službu starý...

"Holčičko moje", řekl s ulehčením. A vzal dceru do náručí. "Kdepaks byla?".

"Teta Rýza si se mnou moc pěkně hrála. Dala mi na hraní panenku", zamávala hadrovou panenkou Hagenbardovi před očima. "Ale já jsem stejně nejradši s tebou".

Starému desátníkovi spadla ze srdce snad celá skála.

"Bratře!". Hlas kněze, který vykonával obřad, se několikrát ozvěnou rozezvučel kaplí a pomalu odumřel. "Byli i tací, kteří pochybovali. Byli i tací, kteří tě zatracovali. Ba byli tací, kteří ti už nechtěli dál říkat: BRATŘE". Kněz rozepjal ruce. Okolo shromáždění lidí v rudých řízách stáli se skllopenými hlavami. "Kladli ti za vinu, že ty a jenom ty jsi byl vinen tím, že se Murganina slza ztratila. Podstoupil jsi proto zkoušku věrnosti. Jako každý, kdo kolísá, kdo je sláb a komu se nedostává vůle, musí podat důkaz věrnosti, síly a pokory naší paní. Jako naše světice ronila krvavé slzy, i ty jsi dokázal obětovat své schopnosti, napnout všechny síly, abys splnil svůj úkol. Tím, že jsi obstál ve zkoušce věrnosti, jsi vnesl radost do našich srdcí. Protože jsi nás nezklamal. Dokázal jsi, že přání Věrných, je ti svaté.

"Bratře, buď vítán opět mezi nás". Mnich pozvedl ruce do výše, aby všichni shromáždění viděli, co drží. Mosazný odznak domobrany s číslem 104.

Jonges vyšel z města po jižní silnici. Odpolední větrík čechral jeho vlasy a jarní slunce ho šimralo přátelsky po tvářích a hladilo jeho nový kabátec, na němž se pod velkou kapsou rýsovaly obrysy knihy. Jonges mimoděk vsunul ruku do kapsy u kalhot a pevně stisknul velký červený drahokam, vsazený do zlatého šperku. Rozesmál se. Tráva kolem se sytě zelenala a stromy rozevíraly své květy. Šel a věděl, že svět na něj čeká. A z plna hrdla se smál, dokud mu Nurn nezůstal za obzorem a ještě dlouho, dlouho potom.

Novinky liscannorské

Tyto novinky připravil na základě veřejného dění Klabzej Myšilov, osmý starosta liscannorský

I. Léto a začátek podzimu 1055

1) Pětadvacátého dne měsíce poradostin roku 1055 se vrátila Nurnská družina z výpravy v jihozápadním cípu Gorganu. Krom běžné únavy přinesla s sebou smutnou zvěst o smrti barbara Hareze, který sice nežil v Liscannoru, nicméně místní usedlíci jej dobře znali. Skonal jako pravý muž a válečník prvního dne toho měsíce a jeho tělo bylo přikryto kamennou mohylou dle obyčejů jeho lidu. Místo prvního válečníka družiny zaujmul pan Nebuč Kanimūra, obecní hrobník.

2) Ihned jsem se od místostarosty Getda Ruindorského dozvěděl několik nových zpráv. V domě č.p.24, zděděném Wyndred Rugorskou, došlo mezi pozůstalými po paní Wenoře k rozepři, která vedla k vystěhování mladších sourozenců, Haarduna a Eleanor. V celé smutné záležitosti se neblaze angažoval příbuzný Rhynn Rugorský, jak jsem zjistil syn synovce Wyndredina otce, který exekuci provedl. Rhynn s Wyndred uzavřeli rychlý sňatek v Nurnu za přítomnosti pana Getda a paní Attrien Moskytové. Kvůli uklidnění veřejného mínění Rhynn Rugorský převedl svůj malý dům č.p.5 do vlastnictví Haarduna, který se dnes o Eleanor stará. Proslýchá se, že paní Rollanda Rugorská svého syna Rhynna za jeho čin vypustila z poslední vůle, což dotčený nese velmi těžce.

3) Paní Attrien Moskytová, vdova po čaroději Krochtovi a matka dvou dětí, oznámila

z vybraných částí rozhovoru „Funkce starosty ve Vranigostu neexistuje“). Nicméně ve vzájemném prolínání osudů a dění musí být byt' nepatrná, ale jasně zřetelná čára, která tuto suverenitu vymezuje. A tato dělička linka srst Liscannoru je právě podmínka jednoho občanství. Ta podmínka není nic neobvyklého, nepřipustného nebo útočného. Nikdo nikoho nenutí pálit domy, zasypávat nory a podobně. Svého času Alwynn Bílá Ruka, nurnský občan, měl v Liscannoru dům a nikdo ho nenutil dům v Nurnu zasypávat nebo bořit. Takových případů by se možná našlo víc. Toto nařízení má svůj zcela jasný důvod. Zprostředkovaně totiž kupříkladu zabraňuje situaci, kdy by starostou dvou či více obcí byla jedna osoba. Nechápu tedy, v čem je takové opatření nepřipustné a nevidím důvod jej měnit.

Nikdy jsem nepochyboval o tom, zda pan Longodon je či není přesvědčeným Gwendarroňanem věrným králi. Namítl jsem pouze, že proklamovaná loajalita ke království sama o sobě ještě není důvodem k udělení liscannorského občanství. Pan Longodon mi možná v tomto směru může směle konkurovat, ale já se s ním ani s nikým jiným v tomto ohledu poměřovat nechci. Nepřipadá mi to vhodné ani mojí osobě vlastní.

Moje odpověď panu Longodonovi byla formální, obsáhla a písemná ve stejné formě, jaké bylo zvoleno pro žádost. Pokusil jsem se vysvětlit důvody, případně jejich odstranění, ač jsem mohl říci pouhé: „Ne“. Poněkud povyšenecké stažení žádosti bylo opět písemné. Nevím tedy, co je na tom trapného, ale je pravda, že dnes jsem rád, že oba pisatelovy listy jsou založeny ve starostenské knize v psané formě. Jelikož vím, že u piva se toho mnohdy vyřeší více, než skrze pošťáka Hlůvu, vyzval jsem pana Longodona k případnému ústnímu jednání a probrání odstranění překážek k udělení občanství. Vzápětí on písemně vyzval mne. Nepokládám rozhodně za důležité kdo koho vyzve, nicméně je nasnadě, že tímto handrkováním se věci řešit nedají. Také je třeba odlišit pozici toho, kdo něco chce, od pozice toho, kdo má co nabídnout. Běžná a každodenní věc.

Takže závěrem. Longodonův list se mi přičí jak svým způsobem, tak i obsahem. Dýchá z něj obratná manipulace s fakty, popírání dřívě vyřčených tvrzení, neúcta ke mně jako starostovi obce. Nechci oplácet stejnou mincí a nebudu si nic vztahovat na člověka Klabzeje Myšilova. Věřím, že jde o snahu otce udělat to nejlepší pro svou dceru. Věřím, že příčinou všeho je pouze slepota

rozhořčení. Přesto musím znovu trvat na tom, aby pan Longodon poněkud přehodnotil způsoby svého jednání, které považuji za krajně nevhodné.

Chtěl bych předejít různým spekulacím, které by způsobily sváry mezi obyvateli Liscannoru. Pokud se tedy někomu nelíbí některé mé závěry, nařízení či postoje, rád bych o tom věděl dopředu a včas, dokud se dají problémy řešit. Pokud si někdo z občanů myslí, že by panu Longodonovi mělo být přese všechno občanství uděleno, nechť mě o tom, prosím, zpraví. Není důvod dělat horkou krev.

Služba

Sepsal Angel Petrochan

"Tss, šéfe", ozvalo se zpoza dřevěného stánku s džbánky. "Šéfe!".

"Zmiz, idiote, nevíš, že se ke mně nemá hlásit? Přijď večer do skladu". Trhovec se zlostně zamračil na otrhanou postavu s hrbem, která se vynořila za stánkem.

Drban držel jednu ruku v žebračí mošně a druhou rukou si ji obezřetně chránil. "Dyš já mám něco, co fakt nepočká", řekl. Pak zaškemral prosebně: "Šéfěe...".

Trhovec vztekle zasyčel a pátravě se rozhlédl po poloprázdném tržišti. Když se dozvěděl, že se nikdo nejdívá, zavlekl otrhance za pult a zatáhnul plachtu, na níž byl zvenku nápis: ZAVŘENO.

"Tak to vybal, chlape. Jestli je to nějaká hovadina, jako ty sprostý vobrázky, cos ukrad minulý tejden, taks u mě skončil".

Zlodějíček se freneticky přehraboval v žebradle. "Moment, šéfe, na tohle budete čubrnět. Budete mrkat, jak je starej Rosolec kabrnák! Tady!". Vyndal z mošny něco cinkajícího, co se třpytilo.

Trhovec mu to vytrhl z ruky. "Kdes to sebral?". Vyndal z kapsy zvěšovací sklo a poodhrnul závěs, aby vpusť trochu světla. Zlatý šperk byl pěkně vypracován, nějaká elfská práce, nebo alespoň někoho, kdo se u elfů učil. To ale nebylo to, co jej zaujalo. Ve šperku byl zasazen temně rudý kámen, veliký jako poslední článek jeho palce. Světlo se v něm lámalo a hrálo všemi barvami. Uvnitř kamene byly k vidění zajímavé věci... Zatajil se mu dech.

"Svatyně Murgany, šéfe", zahuhlal mezitím lump. "Tam, co se modlej ty lakomci. Sem tam tečka byl pro almužnu, co kdyby náhodou se někdo z nich pomát a chtěl mi něco dát, a koukám, nikdo se nemodlí. Pak se koukám eště a vidím, kněz

že jeho děvče spí s dráby. Z principu nechtěl, aby to někdo měl u jeho holek zadarmo, zvláště pak ne někdo z domobrany, kterou pohrdal. Pak se mu všechno ale rozleželo v hlavě a uznal, že to může přinést patřičné finanční výhody, které mohou utišit jeho zjitřenou ránu na cti. Konec konců, v úterý šel kšeft stejně vždycky šejdrem. Arise to bylo jedno. Jonges se jí líbil a měla alespoň jednu celou noc v týdnu předem zajištěnou, bez čekání na ulici.

Horší to pak měl Jonges na strážnici. Zpočátku se mu dařilo vést fiktivní vyšetřování, pod jehož záminkou držel nad Arisou ochrannou ruku. Když se ale o věc začal zajímat Hagenbard, musel mu vyklopit pravdu. Spoléhál se na to, že jej má starý desátník rád, a že mu s otcovským úsměvem promine. Nemýlil se, což bylo štěstí, neboť i kdyby se Arisa nechala přemluvit, aby jednou za čtrnáct dnů místo s Jongesem spala s desátníkem (což byla pro Jongese přijatelná dohoda), bylo by to zřejmě marné, neboť Jonges měl oprávněnou obavu, že desátník by se podplatit nenechal. Hagenbard ho však ve své dobrotě kryl zadarmo. Pak už jim nic nepřekáželo každé úterý se sejít na Křivém plácku, nakoupit rybu k večeri a pak zalézt do pronajatého Arisina pokojíku, kde přijímala pány.

Arisa se vlastním jménem volala úplně jinak, po elfsku, ale pro lidi, kteří tvořili velkou většinu její klientely, přijala obchodní jméno, které se jim při tom dobře vyslovovalo. Jonges jí, pakliže na ní někdy promluvil, říkal Rýzo. Znělo mu to hezky, tak nějak rodinně. Arise to bylo jedno. Slyšela na všelijaká jména.

Z kádě se kouřilo. Na hladině horké vody se lámalo světlo desítek svíček, které osvětlovaly sklepení, dlážděné žulovými kameny, klenbu plnou pavučin, měděný kotel v rohu, dubovou kád', šatstvo, rozházené na podlaze. A samozřejmě Arisu a Jongese. Arisa byla celá pod vodou. Když vstupoval do kádě, ponořila hlavu až po nos a upřeně si jej prohlížela. V očích se jí leskly svíčky, vlnité vlasy měla rozprostřené po hladině. Lákala ho k sobě. Jonges opatrně vstoupil do kádě. Vařící voda ho šimrala na lýtkách. Důvěrně známý dotek Arisina těla v neproniknutelné temné vodě, vůně pryskyřice z nedávno vysmoleného dřeva. Rty, rozechvěné a horké. Arisa se zachvěla, boží vědí, jestli to uměla tak dobře hrát, nebo třeba opravdu nebyla taková profesionálka. Její tělo vonělo anýzovým mýdlem. Jonges k němu číchal, hladil je a laskal. Vybíral si odměnu.

Leželi. Jejich srdce bila ve společném rytmu. Za zavřenými očima měli obrazy a barvy. Představy, touhy a oni dva. Teď existovali jen sami

navzájem. Byla tu už jen ta Arisina rozvrzaná postel, a ani ta ne, a strop a pak už jen šindele na střeše, po níž se proháněly kočky, je dělily od něčeho tam výš. Kdo ví, snad tam tu noc byly hvězdy, snad bohové, snad astrální sféry. Snad se tam ženily všichni čertí nebo prolétl osamělý vampýr. Ať tam už ale bylo cokoli, nic to nemohlo změnit, že ti dva spolu byli té noci šťastni.

Jonges otevřel oči a pomalu se z dalekých výšin vrátil zpět k realitě. Pohládl prostitutku po rameni a spustil, proč vlastně dnes přišel. "Něco bych od tebe potřeboval, Rýzo.", řekl.

Když se Hagenbard probral, bylo slunce už vysoko na obloze. Noční služby ho začínaly zmáhat, věk se mu usazoval v kostech a kostem se to nelíbilo. Bolelo ho celé tělo.

"Bětko!", zavolal, když na sebe navlékal košili. "Je ráno! Skoč mi k paní Fenrulfové pro pár koblih". Zaklepal přitom klouby prstů na dveře dceřina pokojíku. Měl hroznu chuť na teplé koblihy plněné marmeládou, a tak, když se Bethien neozývala, nechal ji Hagenbard spát a sešel dolů do krámu sám.

Bethien byla jeho jediným dítětem. Narodila se v době, když už se ženou rezignovali, že by ještě někdy mohli mít děti. Hagenbard tehdy skoro uvěřil svojí ženě, která říkala, že si to dítě vymodlila u bohů. Když potom zemřela, aniž se dočkala Bethieniných prvních narozenin, utvrdil se ve svém názoru, že každá církev je jenom nástrojem k ohlupování lidí.

Vraceje se z pekárny, zakousl se do čerstvých koblih, až mu marmeláda vytekla na bradu. Myslel na to, jak budou Bethien chutnat, když bral za kliku dceřina pokoje.

Bethien tam nebyla, jen na posteli ležel list papíru. Nechtěl ho číst. Věděl, že tam nebude napsáno nic pěkného. Nechtěl, ale přece jen zvedl dopis a četl. Písmo vypadalo jako nadrásané prasečím během.

Máme jí. Dej nám prachy a dostaneš jí zpátky. Pět tisíc položí zejtra tvůj člověk v poledne na oslím trhu pod šibenici. Ty tam nebudeš a nebude tam ani nikdo z domobrany. Až budem mít prachy v suchu, dostaneš jí zpátky. Celou. Buď rozumněj a bude to dobrý.

"Hádám, že tolik peněz nemáš", řekl Jonges a podal desátníkovi papír zpět. Starému drábovi se ruce trásly jak ostříhané ovce v únorové vánici.

"Kde bych je vzal...", zasténal. "Bethien!".

"No, to nemyslím. Vypadá to, jako by to opravdu prožili". Jonges se na chvíli zamyslel a pak se pousmál. "No, ale není to špatej nápad. Bylo by jednoduchý a pěkný, moci si vysnit svoje životy, a prožít je podle toho, jak si to napíšeš".

"Fuj tajxl, dej pokoj. Vod toho jsou vyšší síly, mocnosti, který točej kolama osudu. Bohové, pro ty, kdo na ně věří. Něco takovýho každopádně bejt musí a je to tak dobře. My máme životy žít, a ne nad nima mudrovat".

"Ale nebylo by alespoň špatný vybrat si, jaký budeš. Jakým směrem se zbytek tvýho života bude ubírat. A bys nebyl jenom rákos ve větru."

"Půjdu tam, kam mě život zanes".

"Ale kdyby tohle byla tvoje volba. Definitivní volba. Odpovědnost. Jenom za sebe. Je to málo? To je hodně. To by si měl každé rozhodnout sám". Jonges na svého představeného zamžoural, čekal na odpověď.

Hagenbard mlčel, ale rostla v něm nevraživost. Hlubokomyšlné debaty nad korbelem neměl rád.

Jonges přelétl pohledem stránku. "Kdyby jsi si měl třeba jenom vybrat jméno na celý život. Erlanth? Halk, Jacob nebo snad Pepen?". Jonges sklapl knihu a mrštil ji na upatlaný stůl.

"Hovno!". Desátník byl toho názoru, že u piva se mají rozebírat klepy, historky o ženských nebo debaty o mordech. Souhlasil ale s tím, že vybrat si jméno na celý život by nebylo špatné. Svým rodičům do toho neměl možnost mluvit. "Tři čtvrtiny všech náboženství zmapovanýho světa by tě za takovýhle řeči prohlásili za heretika". Desátník do sebe nalil další pohárek. "Co když maj pravdu? Nevěříš že tě může stihnout trest?"

Jonges mávl rukou. "Ale prdlajs. Copak někdo z kněžů někdy mluvil se svym bohem? Ukaž mi ho. Tak Ti může u boha vymodlit odpuštění za tvý hříchy, he?".

"Ale..".

"Jdi do háje, Hagi. Doufám, že tu svoji malou necpeš takovejma kravinama. A vůbec," Jonges se zvedl a nalil do hrdla zbytek korbele, "venku právě padla tma. Jde se na obchůzku a tradá domů. Za pár chvil mi končí služba". Jonges sbalil knihu ze stolu a na stůl hodil pár drobných.

Hagenbard kývnul na pozdrav a Jonges zmizel. Desátník lusknul na děvečku.

"Ještě štamprli!"

Jonges zmizel. Ale nezamířil přímo domů... Ne, nešel na poslední obchůzku, řekl to svému nadřízenému jen v žertu. Službu bylo občas nutné si trochu zkrátit, a pak: ani nehorlivější nurnský halapartník by si nelajnsln jít na noční

patrolo o samotě. Jonges si ještě před hospodu svlékl kabátec, sloužící jako uniforma a oblékl si jej naruby. Nepotřeboval být poznán. Pak zamířil opět směrem ke starému přístavu.

"Máš?".

"Člověče, mám", odpověděl chraptivý hlas. "Ale bylo to drahý".

"Jak to? Ty zmetku, nezkoušej to na mě. Víš kdo... Dej si pozor."

"Ne ne, klid. Fakt nelžu, podražilo. Námořníci už nemaj. Nová várka nepřišla.

"Tak to vybal".

"Za dvanáct". Chraptivému zašustil v ruce balíček.

Ozvalo se tlumené cinkání mincí.

"Zmetku. Tady máš a za tejen si přijdu zas".

"Jasně, člověče, pro tebe dycky", zachraptělo to do šera.

"Ale bude to za deset, nebo s tím skončíme".

"Se uvidí", ozvalo se pochybovačně.

Postavy se bez rozloučení rozplynuly v šeru tmavé ulice, každá na jinou stranu. To byl Šedov.

Jonges opatrně rozbalil malý papírový balíček. Několik nafialovělých zrněk, které přitom vypadly na desku stolu pečlivě přidal zpět k malé hromádce fialových krystalů. Jeden z nich mu ulpěl na špičce prstu. Jonges ho labužnický olízl. Pak vyňal ze zásuvky stolu malou miskou, skleněnou tyčinku a láhev bezové šťávy. Nakonec ještě malý, v pouzdře ukrytý nožík s ostrou drobnou čepelí. Soustředěně nalil trochu šťávy na miskou, pak nabral na špičku nože něco fialových krystalů. Chvilí zaváhal a pak několik krystalů vrátil zpátky. Zamíchal miskou skleněnou tyčinkou a pozoroval, jak se krystaly pomalu rozpouští. Ještě jednou zamíchal a pak spokojeně zamručel. Těšil se. Vyndal malý nožík z pouzdra a vyhrnul si rukáv k lokti. Pak zatnul zuby a nožkem provedl krátký, ale hluboký řez. Rychle nabral tyčinkou fialovou kaši a, nedbaje pálení v paži, vměstnal substanci do otevřené rány. Pak připraveným pruhem látky ránu stáhl, aby krev cennou směs neodplavila z těla. Potom už se jen pohodlně rozvalil na lehátku. Cítil, jak se mu pohoda rozlévá po těle, jako by mu v žilách koloval med. Přivřel oči, začínalo mu být zase jednou fajn. Alchymisté na dalekém jihu uměli fantastické věci...

Hagenbard byl po poledni opět ve službě. Trápilo jej revma, musel si čas od času jít odpočinout z tržisté, kde hlídkoval, do strážnice.

případá nesmyslné a prosil bych Tě, abys svoje rozhodnutí přehodnotil. V případě, že se toto rozhodnutí oprá o nějaké nařízení rady města Nurnu nebo jiných královských orgánů, jsem rozhodnut se u příslušných orgánů na toto informovat, případně se odvolat.

Zároveň bych Ti chtěl tlumočit rozhořčení nad některými větami Tvé odpovědi. Především k Vranigostu samotnému. To, že si mě dobráš, že jsem zapomněl, jak jsem Vranigost zakládal (o čemž pravděpodobně víš pouze z tehdejších úředních záznamů), je sice milé, ale méně milé je, že mi podsouváš názory. Nevíš-li, koho uznávám či neuznávám jako předáka Vranigostu, zeptej se mě. Existují-li v tomto či jakémkoli směru nějaké fámy, je třeba je vyvrátit. Zároveň bych si s Tebou rád promluvil o tom, proč pochybuješ věrohodnosti mého tvrzení, že jsem přesvědčeným Gwendarroňanem věrným králi. Myslím, že v tomto směru Ti směle můžu konkurovat. Dále jsem měl z odpovědi (snad mylný) dojem, že v mém případě postupuješ opatrněji (příkřeji) než obvykle. Alespoň tak chápu větu o tom, že v tomto konkrétním případě Ti opatrnost velí... Proč, u všech ďasů?

Tvou odpověď na moji žádost si rozhodně nevykládám jako akt zlovůle, ale spíše jako předběžnou úřední informaci a námět k rozhovoru a k dalšímu jednání ve smyslu této mé odpovědi. Tento dopis tedy ber jako výzvu k dalšímu ústnímu jednání o této věci, neboť, když se téměř denně vidáme, případá mi trapně si o tom pouze psát. Přesto si dovoluji apelovat na Tebe zároveň písemně, neboť, jak víš, řeči se vedou a voda teče, ale pergamen, ten zůstává.

Buď zdrav!

Tvůj Dyni

Prohlášení ke spoluobčanům

Klabzej Myšilov, osmý starosta liscannorský

Milí spoluobčané,

abych předešel vzniku případné aféry, aby snad jméno mé nebo jméno Liscannoru nemuselo být z něčeho popudu vláčeno po soudech a dalších úřadech v Nurnu, či aby snad moji netečnost k některým výzvám nevznikly u mých sousedů mylné závěry a hodnocení mé práce, musím učinit následující prohlášení, a to ne ústně, ale písemnou formou. To pro případ, že bych byl dle předběžné výstrahy pana Longodona jako hlava

obce udán úřadům za porušování jeho práv.

Je mým právem občanství udělovat, či jej odebrat. Užívám tedy svého práva a nepotřebuji povolení, zda smím, či nesmím. Pan Longodon občanství nemá a půlroční Anja také ne. Emotivní list pana Longodona mi ukázal, že tento krok byl v dané chvíli správný.

Nařízení o tom, že jedině smrtí se dá získat občanství pro dceru je samozřejmě holý nesmysl a nikdy v této obci neexistovalo. Víť to já, vědět to obyvatelé vsi. Ví to zřejmě i pan Longodon, ale přesto takový nesmysl používá ve svých konstrukcích.

Záležitost ohledně převodu majetku na nemluvně jsem se snažil dotyčnému vysvětlit. Navrhl jsem takové řešení, aby kdykoli v budoucnu nebylo o právech malé Anji pochyb. Nicméně pan Longodon namísto provedení zcela běžně praktikovaného postupu označil moji osobu za člověka, který si nepřeje nic jiného než jeho smrt a hojí si rány na dítěti. Rozhodl jsem se tedy k zavedení příslušného převodu majetku do starostenské knihy, avšak stále si myslím, že toto opatření z hlediska budoucnosti jeho obavy dostatečně neřeší (závisí totiž na míře starostenského dozoru nad výkonem případného poručnictví, jenž není rámcově vymezen, a tudíž podléhá úsudku toho či onoho starosty). Můj názor zůstává nezměněn: převedení majetku v době samostatnosti nebo zaknihování ať manželské smlouvy či poslední vůle se všemi náležitostmi. Nevím, co je na takovém postupu neobvyklého. Také se není třeba dívat všude kolem. Příklad převedení majetku na nesvěprávnou osobu byl uskutečněn pouze jedinkrát, a to v případě Melatara Vranty, který zcela osiřel. V této konkrétní záležitosti vykonává poručnictví starosta, takže ji lze brát jako výjimku, k jejímuž udělení mám také samozřejmě právo.

Dále bych se chtěl vyjádřit k otázce Vranigostu. Uznávám Vranigost, jeho pořádky v mnohém odlišné a jeho obyvatele. Uznávám jejich blízký vztah vzhledem k jejich spoluúčasti na Nurnské družině. Chci, aby vztah byl založen na vzájemném respektování suverenity obou obcí. A právě proto také uznávám hlavu Vranigostu, ať už se má označovat jako starosta, předák, nebo jakkoli jinak. O tom snad není pochyb (také není pochyb o tom, jaký náhled pan Longodon chová k správnímu systému Vranigostu. Nemusím si vymýšlet žádné fámy, ptát se na ně, ani je vyvracet - stačí vycházet

šňatek s jistým panem Jonem Teningem, obchodníkem z Nurnu, který dnes žije střídavě v obci a ve městě. Zároveň se vede ve známosti, že rodina staví letní dům na pobřeží. Vzhledem k současnemu nurnskému občanství pana Teninga se na jeho osobu zatím pochopitelně nevztahuje právo občanství děděného, nicméně v případě změny vztahu k Nurnu o občanství liscannorské není třeba žádat. Stačí dát tuto okolnost na vědomí. Paní Attrien oznámila změnu svého příjmení na Moskytová-Teningová.

4) Dyni Longodon písemně požádal o udělení občanství pro sebe a svou půlroční dceru Anju, ale občanství nikomu prozatím nebylo uděleno. Svou žádost následně písemně odvolal.

5) Jeremiáš Čípera, hostinský z krčmy U hrocha, přes léto nechal provést rekonstrukci hostince, přestavbu a rozšíření jeho prostor. Obcí darované chátrající objekty bývalé ubytovny a kuželkárny nechal strhnout a vhodný materiál při stavbě využil. Tím naplnil body ústní dohody s obcí, za což mu budíž vzdán dík. Ceny poskytovaných služeb hostince jsou požehnaně přívětivé.

6) Byla uvedena v platnost vyhláška o povinném příspěvku obce pozůstalým po zesnulých občanech Liscannoru. Ten by měl alespoň trochu rozptýlit chmury pozůstalých, kteří by případně po smrti živatele zůstali nezaopatření. Vyhláška byla ustanovena na základě silícího volání z řad usedlíků.

7) Poprvé v historii nebyla sklizena úroda z Janternu, ovoce opadlo a shnilo. Za to se cítím plně zodpovědný ať jako starosta či jako strážce Janternu. Jsem připraven nést případné důsledky z této události a velice se obyvatelům vsi omlouvám. Doufám, že chybějící šťáva do hojivých užívání a mastí nebude někde nevyhnutelně scházet.

8) V hostinci U hrocha se k delšímu pobytu přihlásili pánové Kutouš Králík z Veselého Kopečku a Kardaš Pipril. Oba dva jsou nováčkové Nurnské družiny.

9) Za nesplnění povinnosti předložit stavební plány nových domů byla slečně Viky z domu č.p.37 a paní Wulpin Zivrilové z domu č.p.27 vyměřena dříve ohlášená pokuta ve výši 3.000 zl. Žádná z jmenovaných zatím pokutu nesložila, ani nedodala patřičné nákresy. Pokud se tak v dohledné době nestane, budu muset podniknout další kroky.

V případě domu č.p.27 jsem se rozhodl z důvodu jistých objektivních okolností být tolerantnější a je možné, že vyměřenou částku nebudu vymáhat. V tomto směru jsem se dohodl s panem Lambardem Tehalským, manželem Wulpin Zivrilové. Nicméně, nepředložil-li rodina plány, budu částku požadovat v plné výši a budu v jejím případě postupovat úplně stejně, jako u kohokoli jiného.

II. Hluboká zima 1055/56

10) Pro návrat z podzimní výpravy po stopách Arnúthien Gorganské bylo příznačné nejen roztrpčením ze strastiplného plahočení po severozápadních zemích, ale i roztrpčením ze ztráty v řadách Nurnské družiny. Všem známý komediant Kardaš Pipril padl na území Wenarenu v boji s piráty, toto úmrtí je datováno sedmáctým dnem měsíce hodovanu. Jeho mrtvola byla Nurnskými pochována v blízkém lese. Majetek, který Kardaš Pipril zanechal v pronajatém pokoji hostince U hrocha, jsem z moci svého úřadu a za přítomnosti svědků, p.Kanimůry a p.Králika, zajistil. Vzhledem k tomu, že mi není znám jediný doklad o Piprilových dědicích či jeho původu, majetek jsem dle platného práva převedl do obecní pokladny. Jedná se v součtu o 7.500 zl.

11) Pan Dyni Longodon z wenarenského trhu s otroky přivedl do obce dvě dnes už svobodné dívky, ubytoval je ve svém domě a přihlásil je k dlouhodobému pobytu. Jmenovitě jde o jistou Bilanku a jistou Dany. Tato skutečnost vzhledem k páně Longodonově šlechtnosti byla promptně vyřízena příslušným záznamem do starostenské knihy. Obě dívky jsou ve vsi vítány.

12) Pan Nebuč Kanimůra, obecní hrobník, si z téhož tržiště přivedl hobitku, jistou Malinu Březinkovou, kterou ubytoval ve svém domě. Dají-li bohové a ona bude svolná, dá se snad v brzké době očekávat svatba v rodu Kanimůrů. Vzdávám hold hrobníkově šlechtnosti a přeji hodně štěstí a lásky.

13) Na základě žádosti bylo uděleno občanství panu Kutouši Králíkovi, který je nyní ubytován v hostinci U hrocha. Zároveň mu bylo uděleno i povolení ke stavbě domu, ač s tímto počínem chce dotyčný hobit z rozumných důvodů posečkat do jara.

14) Z důvodů lajdáckého přístupu k práci, opilství a v neposlední řadě i nešťastného úmrtí dítěte na liscannorském rybníčku byl ze

nikde, tak sem chyt příležitost za pačesy, vyskočil na voltář, chňapnul po tom a už jsem si to mazal ven a rovnou sem". Utíel si nos do rukávu. "Dobřej je Rosolec, co? Kolik mi toho vytopíte, šéfe? Je to určité drahý", ujíšťoval o překot.

"Hmmm", řekl šéf pomalu. "Zlato je pravý. Ale ten šutr je vobyčejný sklo". Pak se na Rosolce osopil: "A to sme ti nefkali, ty idiote, že v chrámech se nekrade?! Copak nevíš, jaký kletby na tebe můžou padnout? A kde se asi takovej šmuk dá prodat? Copak ho můžu někde ve městě nabídnout, aniž bych přišel do kejhák?"

Rosolec se zašklebil: "Almužníčku, šéfe. Vřak vy už si s tím poradíte".

"Tady máš deset zlatáků a vypadni".

Stánek vyvrhl odrbanou postavu, která s vítězoslavným výrazem ve tváři a navčičeným pajdavým úkrokem starého žebráckého mazáka odkulhala splynout se zásobami laciného pašovaného alkoholu skrytými ve stínech Šedova. Zatím si Lihumil Swona zálibně prohlížel drahokam. Dostal chuť to už dnes zabalit. Ale to nesmí, to by mohlo být příliš nápadné. I když, moc to lákalo, vždyť jako majitel sítě zlodějíčků, kuplířů a překupníků se zakázaným zbožím nebyl nadarmo zkušeným odhadcem ceny čehokoliv. Ten kámen měl na naglinském trhu s drahými kameny cenu dobrých pěti tisíc gwendarronských zlatých.

Přiliv vrcholil. Nočním přístavem se táhla mokrá mlha. Vypařovala se z kalných vod starého městského přístaviště. Vlnolam, vybíhající daleko do moře zptusoboval, že se v kapse Nurnského přístavu moře mstilo městu za utrpená příkoří a nemálo z toho, co do něj město vyvrhovalo, vracelo s tvrdošjnou odmítavostí nazpět. Pochůzkář Jonges zastával názor, že za nocí, kdy vítr vane od moře směrem k městu, a výpary, prosycené pachem rozkladu vystupují z přístavní zátočiny a prostupují ulicemi, je možno v Nurnu nalézt novou formu hmoty: čistý krystalický smrad. Ať už s tím desátník Hagenbard souhlasil nebo ne, chtěl nechtěl musel uznat, že smrad, zahalující dnešní noci přístav, byl téměř nedýchateľný. Příplatek k platu, takové malé smradné, by se sneslo.

Vlnolamem ztišené moře šplouchalo dva sáhy pod úrovní zvlhlé dlažby mola. Hladina byla hustě pokryta vrstvou odpadků a leklých ryb, mezi nimiž se na vlnách vznášel muž. Ležel na hladině obličejem dolů, jako by si něco prohlížel na dně. Těžko tam ovšem mohl něco vidět, neboť mu v tom, kromě špíny a okolní tmy překážel především fakt, že byl mrtvý jako trindindolští trpaslíci.

Hagenbard s Jongesem počkali, až

zřízenci městské márnice tělo vyloví, naloží do proutěné truhlice a odvezou. Tělo bude v márnici, dokud jej někdo neidentifikuje. Jestliže se tak nestane do týdne, bude pohřbeno na královské útraty do neoznačeného hrobu a jediné, co po tom ubožákovi zůstane, bude vražedná zbraň, dyka s tenkou čepelí, kterou měl zapíchnutou v ledvinách a útlý spis v archivu královského vyšetřovatele. Na konci spisu, jak už to tak v naprosté většině takových případů bývá, bude poznamenáno: Vrah neznámý, vyšetřování přerušeno. Prostě běžná úkladná vražda v Nurnu.

Hagenbard si mimoděk rukávem přeštel mosazný odznak desátníka s číslem 104, připíchnutý na rameni. Agresivní mlha by do něj jinak do rána vyžrala malé černé tečky.

"Korbel řezanýho!".

"A vy, desátníku?".

"Štampri, jako obyčejně. Můžeš nosit, dokud ti neřeknu".

Hostinec U prasete byl obvyklým místem, kde končily jejich noční pochůzky. Měli s majitelem hostince nepsanou dohodu. Nebudou se zajímat o hosty podniku (pakliže si to hostinský nebude výslovně přát) a na oplátku se nikdo nedozví, jak si královi zaměstnanci krátí dlouhou službu. Měli pro tyto večery vyhrazen stůl v tmavém rohu. Tam nejen že nebudili nežádoucí pozornost hostů ale měli i příležitost si udělat náležitě pohodlí. Hagenbard si odepjal řemen kalhot, vyvalil mocný břich, zavěsil řemen na věšák v rohu a rozvalil se na lavici. Jonges, nohy drže na stole, pročítal knihu. Byla to jakási brožura, kterou mu vnutil nějaký náboženský fanatik na ulici. Podobných štvavých či výchovných (většinou měly podobný obsah) tiskovin bylo v poslední době mnoho. Některé církve jimi lákaly do svých řad, stát jimi chtěl preventivně působit na mládež a potlačovat tak kriminalitu, někteří šílenci dokonce vydávali tiskoviny o sobě.

Hagenbard si zapálil dýmku, loknul si a nasál vzduch přes stisknuté zuby. "Áách, ten chlast je horší a horší. Mám pocit, že do něj lejou přístavní vodu. Hej, co to čteš za lejstra, ukaž".

Brožura, kterou se Jonges probíral, byla zřejmě z posledního jmenovaného soudku, neboť popisovala nudné putování nějakých zkrachovalých rytířů světem, jejich boje, úmrtí a vydělané peníze. Kronika zoldáků.

"Nějaký prasečinky, he? No, ukaž".

"Kdepak... Napsala to nějaká banda lidí, píšou vo cestování a bojích, taky o různých úkladech. Píše se tady vo velkejch penězích."

"Jako co by chtěli v životě dělat?"

"Tolik taky nedám dohromady", pokračoval zachmuřený Jonges.

"Beth..."

"Je to teda síla", poznamenal Jonges.

Hagenbard vypadal o deset let starší než včera. Rezignovaně.

Jonges si zamnul čelo. "Myslím, že řešení existuje", řekl po chvíli.

Hagenbard s nadějí vzhlédl. "Půjčit si? Kde?"

"Pche, půjčit si. A od čeho máš svoje konfidenty?"

Hagenbard nasoukal břicho do kalhot a utáhl přezku na řemeni. "V mém rajónu se tohle dít nebude", sykl zlostně. "Od čeho mám svoje konfidenty".

"Zatrceně!", zařval Hagenbard a pěstí bouchl do pultu, až džbánky poskočily. "Teď mě dobře poslouvej, Swono. Dycky sem ti přál. Leckterá levota by ti dávno zlomila vaz, kdybych za tebou nestál. I krev by se našla, co jsem zahladil. Ale teď to přestává všechno. V tvém rajónu se dějou divný věci. Buď máš mezi svojma lidma nějakou krysu, anebo seš neschopnej. Pro mě to vyjde nastejno. Řeknu Ti jedno: Mně dneska ráno unesli dceru. V poledne chtěj vejkupný a já nebudu riskovat, že jí ublížej, když se jí pokusim osvobodit. Takovej fanatikům není co věřit. Proto jim zaplatím a protože je to v tvém rajónu, tak to platit budeš ty. Jestli seš pořád pánem ve svejch ulicích, tak ty bastardy najdeš a dostaneš peníze zpátky". Další rána do stolu. Tentokrát několik hrmků spadlo na zem a rozbilo se.

"Mluvil jsi o nějakých fanatikách", zeptal se Swona opatrně. Na keramice mu, na rozdíl od dobrých vztahů s desátníkem, málo záleželo. "Máš nějaký konkrétní podezření?"

"Mám. Nic konkrétního. Ale do toho ti nic není, nebudu ti to usnadňovat".

"Nechci se přít. O jakou částku se jedná?"

"Pět tisíc".

"Ve zlatkách?", otázal se Swona.

"Co já vím", vybuchl Hagenbard. "Asi ve špercích, to by byl pěkněj pytel peněz, kdo by se s tím tahal!"

Swona sáhl do kapsy a po krátkém zaváhání vytáhl lněný pytlík, ve kterém byl Rosolcův předvěcerejš lup. Nakonec, bude to tak lepší. Smete tím všechny problémy se stolu.

"Tohle by mělo bejt akorát".

Neměl bys tam chodit sám. Je to nebezpečný, víš..., citový pouto. Tvoje dcera může

jednat zkratově, neměj bys...", Jonges nevypadal moc sebejistě a věděl to. "Dej mi to výkupný, vyřídím to", řekl.

"Ne".

"Je to riskantní. Co když tvoje dcera zpanikaří, nechceš přece, aby se jí něco stalo".

"Je to moje věc a chci být u toho. Chci, abys tam byl taky. Budeš mě jistit."

Jonges vyskočil. "Počkej, to ne, já nemám odpoledne službu...", zaklel v duchu. "Nech mě teda jít tam samotnýho."

"Ne!", řekl pevně Hagenbard. "Bětka je moje dcera, nenechám to vyřídít nikoho jinýho. A ty, Jonges, půjdeš tam taky, uděláš to pro mě".

Tržiště vřelo. Hlava na hlavě, smrad oslí moči a výkalů. Popravěště bylo obleženo tlupou komediantů, kteří žonglovali míčky a něčím, co vypadalo jako barevná královská žezla. Jen idiot by si tady nechal předávat výkupné. Na druhou stranu, ztratit se v davu by nemuselo být až takovým problémem. Zvlášť, kdyby mezi čumily a trhovci bylo pár komplíců... Hagenbard si otřel zpcené čelo. Už dlouho si lámal hlavu zásadní otázkou. Kdo. Kdo. Kdo jenom by mohl provést takovou pitomost a unášet dceru desátníka domobrany. Šílenec. Jenom šílenec. Nebo... Ano. Organizace se solidním ziskem. Tušil to přece.

"Možná mi začíná svítat", ucedil Hagenbard. Náhle koutkem oka zahlédl mihnout se v davu holou hlavu. Zprvu si nebyl jistý, ale pak jej uviděl. Byl tam. Měl hrdě vztyčenou hlavu. Stále otočenou k němu, i když se proplétal davem, jako by jej sledoval. Když zjistil, že se na něj Hagenbard dívá, pokusil se odvrátit zrak a nenápadně se dívat jinam. Jejich oči se ale už setkaly, a tak se mnich na Hagenbarda podíval a omluvně pokrčil rameny.

Mnich v rudé sutaně si razil cestu davem z tržiště směrem k chámu na druhé straně oslího trhu. Hagenbard sevřel jílec meče až mu zbělely klouby. "Počkej tady", zavrčel k Jongesovi a vrazil mu do ruky lněný pytlík. "Z pod kůže mu žily vytahám", zamumlal pro sebe.

"Co? Co mám dělat?" Jonges si nedůvěřivě prohlížel pytlík v jeho rukou.

"Tenhle výslech bude ryze soukromej. Ty tady počkej. To je rozkaz". Hagenbard se rozhodl. Tohle byla jeho osobní záležitost. Vyrazil za mnichem, bezohledně si razíc cestu davem.

Jonges odpověděl: "Rozkaz, pane", chvíli ostražitě vyčkával, ale když viděl, jak se za desátníkem zavírají řady lidu, rozhlédl se a tiše se vytratil.

Nejraději by se na chvíli natáhl na kavalec, ale za ten cambus, který by spustil setník, nebo, nedejte bohové, sám kapitán, kdyby náhodou přišli, mu to nestálo. Hagenbard si opět utáhl přezku na kalhotách, vykročil ze dveří strážnice a rozhlédl se. Stopu od zdi strážnice stál mnich v rudém rouchu. Usmíval se a hleděl desátníkovi přímo do očí. Jako by ho chtěl nalákat k sobě do církve. Jakoby tu na Hagenbarda čekal.

Ohledně náboženských obcí měl, stejně jako ohledně organizací, zabývajících se právy menšin, národností a ras jasně a důrazně příkazy z městského velitelství domobrany. Dát ruce pryč od všeho, co by mohlo zavdat příčinu k rasovým nebo náboženským pútkám a nepokojúm.

Hagenbard se alespoñ zatvářil nejzleji, jak uměl a zapřel ruce v bok, veden snahou zbavit se toho vylepaného fanatika. Upřeně se na mnicha zadíval.

Mnichova holá hlava byla poseta spoustou drobných jizviček. Mniši to zřejmě s britvou ani přes neustálé procvičováním nijak zvlášt neuměli. Desátník si matně uvědomil, že jeho tvář už jakoby nedávno viděl, ale jakmile se pohnul, aby mnicha vyzpovídal, ten se otočil a v mžiku zmizel křepkým krokem v davu.

Sektami se to v Nurnu poslední čas jen hemžilo. Od druidských uctívacím stromú a bylinkáři - květinových fanatikú přes nejružnější rasisticko-náboženské obce typu Bílá ruka až po temné kulty, v jejichž svatyních byly, jak se povídalo, oltáře pokryté krví. Uctívací Murgany byli jednou z nejmírnějších odnoží východních religiózních kultú. Jako neškodné je Gwendarronský král nechával na pokoji, na rozdíl od Bílé ruky a mnoha jiných. Hagenbard nechtěl mít potíže.

Teplý větrík mu čebral vlasy. Jonges seděl na měkkém oblačném polštáři a plul vzduchem. Nad ním bylo jasné modré nebe. Když se podíval pod sebe, uviděl pásy mračných cáru. Moc se nechtěl vyklánět, oblaček měl vůli se vratce překlápět.

Měl rád, když ve snu létal.

Bylo příjemné teplo. Když se podíval skrz roztrhlé mráčky dolú, zjistil, že teplý proud vzduchu vychází z rybníka přímo pod ním. Rybník jakoby dýchal. Jonges se na oblačku zavrtěl a udělal si ještě větší pohodlí S uspokojením uznal, že nad rybníkem ve stráni, na které se zeleně vlnila hustá vysoká tráva, stojí osamocený hostinec U prasete. A ještě výš, na samém vrcholu kopce, lemovaného oblačky, většími, než ten Jongesův, stálo pódium. Možná popravčí lešení, ale rozhodně

vypadalo přepychově. Bylo pokryté rudým plátnem. Na něm stál stúl, snad něco mezi křeslem na vysokých nohách, trúnem a stolem. Tu Jonges několikrát zamrkal, aby lépe viděl. Dokonce zkusil zamávat rukama, aby popohnal svůj oblaček blíže, ale obraz přesto zůstával stejný.

Seděl tam smrdutý žebrák, nebo alespoñ jako smrdutý žebrák vypadal. Měl pouliční špínou zašle a odřbané hadry a ve tváři úlisný škleb potměšilého psa, čekajícího na cinkající almužnu. Jonges zauvažoval, co asi žebrák značí, byl zvyklý na jednoznačná vidění a jasná připodobněním, když tu se z oblohy vyloupl sněhobílý kúň a rozptýlil pochyby. Na jeho hřbetě, pokrytém zlaté lemovanou čabrakou, seděl rytíf v plné zbroji..

Rytíf, pomyslel si Jonges. Čistý, uslechtilý. Vítězím nejen silou svého meče ale především morální čistotou a vůlí. Nad starým, špinavým a seschlým ničemou. Rozseká ho. Mohl by jej jenom srazit, ale proč. Prostředky přece nejsou důležitě. Alespoñ když cíl je tak jednoznačný. Morální čistota.

Rytíf povallil stolec a od kopyt jeho koně odletovaly jiskry. Legrační, pomyslel si Jonges, jiskry od kopyt, bijících do vzduchu. Rytíf vedl koně brvurně jednou rukou. Jonges na něj zamával a zvedl sevřenou pěst na znamení zdaru. Byl si jist, že na něj rytíf zpod sklopeného hledí hrnce spiklenecky mrknul.

Byl rád, že podobenství pochopil. Cítil se díky tomu lepší, měl úctu sám k sobě. Byl součástí práva. Rozhlédl se kolem.

Pojď dolú, zavolal na něj rybník, kterému se větrem vlnil obličej. Jonges mu plívl pod levé oko, čímž ho pokryl kruhy. Pojď dolú, zašuměl les. Tak už pojď, zavolal hostinec U prasete, stojící mezi lesem a rybníčkem a zamával na něj komínem. Jonges si na mráčku poposedl a otráveně si uvědomil, že je brzy bude muset poslechnout.

V tom uslyšel známý smích. Ohlédl se a uviděl, jak se k němu blíží Hagenbard, pádlující rukama na oblačku. Jeho smích zněl zlomyslně.

"Kocháš se", zeptal se škodolibě.

Jonges otráveně zavrčel. "Co je?"

"Myslel jsem, že bys mu mohl jít pomoci", povídá počouchle Hagenbard. Tomu na zemi, myslím. Nebo ho ten raubíf zapíchne. Hehehe. Jako dráb bys.."

"Tohle je podobenství, ty idiote", zařval Jonges s prstem namířeným na rytíře, který se momentálně pokoušel napíchnout žebráka na dřevec. "Není to skutečný, jasný?"

"Podobenství o právu a morálce?", zachechtal se Hagenbard, ruce zapřené v bok.

"Je to moje podobnost. Já mám nárok ho nějak vykládat, he?" Jonges ho takhle neznal. Rozčilovala ho ta desátníkova proměna. Nechtěl ho takhle znát. Tohle byl jeho sen. "Vypadni z mého snu!", zařval. "VYPADNI!"

Vzpřimil se na posteli a otevřel oči. Ruku měl na obálce té divné knihy ze věrejška. Kolem byla tuhá tma. Jeho mysl teď byla jasná. Měl v hlavě jeden dobrý, výborný, nejlepší nápad.

Další den ve službě. Stejně špinavá podlaha strážnice, stejné tuberácké chrchlání zadržovaných kapsáři, stejné chodníky plné šlapek.

Měl bělma očí pokrytá rozpraskanou síť rudých žilek. Klopil oči, tak aby to nadřizený ani kolegové neviděli. Tvářil se, jako když studuje hlášení a přípisy.

"Tak zas někoho zapíchni na hranici Šedova a Zelený čtvrti. Nějakéj cizinec, soudě podle hadrú". Hagenbardův hlas zněl dost lhotejně. "Někdy si připadám, jako bych tu byl navíc. Zapisovatel mordú. Víš co Ti řeknu? Za ty roky to se mnou už ani nehne".

"Co s tím chceš dělat? Jsme tu na hovno. Ty, já, Kalleste. Každéj jsme nahraditelnéj a zároveň úplně zbytečnéj. Lidi se budou vraždit dycky. Dycky si budou krást a závidět. To nespraví žádná státní moc". Jonges drobet vzhlédl a dodal: "Co s tím chceš dělat? Leda věřit v boží spravedlnost".

"Boží spravedlnost je na ještě větší hovno než státní. Lidi si musej pomoci sami. Sámš to tuhle říkal. Žádnéj systém nefunguje. Vzpomeň, co říkal ten chlap, co o něm tvrdili, že všechny spasí. Hřích na jednom je hříchem na všech. Řval to, naivka, ještě když ho přibíjeli na vrata". Nevěřicně zakroutil hlavou.

"Proč vůbec vznikla božstva"?, otázal se Jonges nečekaně".

"Lidi si je vymysleli", odvětil desátník "Asi".

"No jasně, ale proč? Všechny svrab a bídu, všechny nemoce, neštěstí a pohromy potřebovali na někoho svalit", odpověděl si Jonges ihned. "Tak si vytvořili demony, temné síly, d'áby". Odchrchlal si a učinil závěr: "No a na takovym světě, kde jen jenom zlo, tam se blbě žije. Tak si lidi vytvořili bohy, aby jim pomáhali a chránili před zlem. Ne zadarmo, samozřejmě. Modlitby, oběti a tak..". Jonges se odmlčel. Pak smutně pokračoval: "Spousta lidí se toho pak chytla a začala to organizovat. Vznikly církve. Organizace se solidním ziskem. Je mi z nich na blití".

"Nerouhej se", promluvil opatrně

Hagenbard. "Nevíš kdo nebo co tě může poslouchat", řekl.

Jonges si v duchu ulehčeně vydechl. To už byl ten starý Hagenbard, jak jej znal. Noční můry věrejši noci byly pryč.

"Démoni existujou, to je dokázáný", řekl starý desátník, "třeba budou i bohové". Na chvíli se odmlčel. "Stačili by mi ty dobrý..."

Když je jednou člověk dráb, dostává se, jakkoli se mu to líbí nebo ne, do zajímavého světa dvou odvrácených tváří. První je temná a zachmuvená tvář veřejné nedůvěry a nevraživosti ke královskému rameni zákona, které (na rozdíl od milovaného krále samotného) jde po krku čestným lidem stejnou měrou jako padouchům, mokrá a špinavá tvář nočních hlídek a nepřijmých vyšetřování, drsná a krvavá tvář mordú a násilností a smutná tvář úředních oznámení o zabití či nehodách všeho druhu. Na druhé straně je to vzrušující a počouchlá tvář úplatků a službiček, jimiž si lidé rameno zákona nakláníjí, také pak konfiskace majetků zločincú (z nichž také tu a tam něco kápne), radostná tvář občasných návštěv hostincú ve službě, ať už pod záminkou vyšetřování nebo bez ní a, ano, uspokojující pocit z pomoci prostým lidem a z dopadení zločincú. Co může být pro takového drába větší odměnou než slzy štěstí v očích matky, jíž počůžkář přivedl před hodinou ztracenou tříletou dcerušku!

Mezi příjemné stránky služby patřily pro Jongese i úterní noci s Arisou. Arisu Jonges poprvé poznal před několika měsíci, během štáry v námořnické čtvrti. Všude spousta křiku, nadávek a zmatku, nakládání zadržovaných na vozy, lapání hledaných osob, snažících se uniknout přes střechy nebo alespoñ ukrýt peníze, nářek překupníkú s kradeným zbožím nebo opiáty nad zabaveným zbožím, chaos, bordel. Uprostřed toho tam tenkrát na chodníku stála jedna pestře nalíčená holka a nevzrušeně všechno pozorovala. Očividně tu byla nová. Když ji Jonges v souladu se služebním postupem vyzval, aby si vylezla na vůz a jela se na strážnici zapsat a pokutovat, drze mu učinila nabídku. Bude s ním jednou týdně spát, když jí nechá na nejlepším místě v ulici a zařídí, aby jí domobrana nechala na pokoji. Tomu Jonges nedokázal odolat. Arisa byla nejdražší elfkou v ulici.

Jejich vztah ale vůbec nebyl idylický. První překážkou byl Arisin ochránce a majitel, rozložitý barbar s tváří připomínající rozšláplé rajče. Když se poprvé o jejich úmluvě dozvěděl, strašlivě se rozrušil a zlomil o Arisu vycházkovou húl. Neměl zájem, aby si na něj všichni ukazovali,